

PREA MULTĂ REALITATE DEODATĂ

PREA MULTĂ REALITATE DEODATĂ

Nebunia ca exces, nebunia ca viziune

M-au numit nebun.

De mai multe ori.

Uneori pentru că gândeam prea mult.

Uneori pentru că simțeam prea mult.

Și uneori pur și simplu pentru că vedeam lucrurile dintr-un unghi diferit.

Cu timpul mi-am dat seama că nebunia este adesea eticheta pe care o dăm a ceea ce nu putem clasifica.

Este același instrument pe care l-a folosit templul.

Atribue o categorie.

Găsește o etichetă.

Transformă un om într-o versiune minoră a ceea ce cunoșteai deja.

Cuvântul se schimbă odată cu secolul.

Funcția, nu.

Și totuși există un fel de nebunie născută dintr-o sensibilitate excesivă.

Din interogare excesivă.

Din incapacitatea de a accepta suprafețe fără adâncime.

Nebunia este o încăpere unde gândul aleargă mai repede decât limbajul.

Unde emoțiile sosesc toate deodată.

Unde inima nu își poate închide ușile.

Oricine trece prin ea nu iese niciodată neschimbat.

Pentru că a văzut ceva.

Iar ceea ce a fost văzut nu mai poate fi nevăzut.

Mulți cred că nebunia este opusul inteligenței.

Eu nu sunt convins.

Uneori sunt rude apropiate.

Uneori nebunia este inteligența ajunsă la limita ei ultimă.

Punctul în care nu mai poate fi conținută.

Unde vede prea multe legături.

Prea multe sensuri.

Prea multă realitate în același timp.

Iar când se întâmplă asta, limbajul nu mai este de ajuns.

Doar gestul — sau tăcerea — rămâne ca traducător imperfect.

Aceasta este o jumătate a încăperii.

Văzută din afară, este exces.

Văzută dinăuntru, este cu totul altceva.

Există un teritoriu pe care puțini oameni îl recunosc.

Se află între haos și limpezime.

Între rană și înțelegere.

Între prăbușire și renaștere.

Eu îi spun nebunie lucidă.

Acolo, legăturile devin vizibile.

Măștile cad.

Detaliile încep să vorbească.

Este greu de explicat.

Cei care nu au trăit-o niciodată o confundă cu confuzia.

În realitate, este exact opusul.

Este exces de limpezime.

Prea multă realitate observată deodată.

Cei care trăiesc în nebunia lucidă nu sunt pierduți.

Ei doar călătoresc prin locuri la care ceilalți nu au ajuns încă.

Odată am vizitat un client care nu plătea niciodată la timp.

Întârzierile lui îl readuceau constant pe lista conturilor restante.

S-a implicat până și managerul de credit.

Venea de la Milano.

Mai analitic.

Mai rațional.

Mai puțin emoțional.

Și totuși clientul nu voia să asculte.

A trecut timpul.

Într-o zi l-am întâlnit din nou.

I-am spus:

„Felicitări. Numele tău nu mai este pe lista restanțierilor. Ai devenit în sfârșit ca toți ceilalți.”

S-a uitat la mine.

A zâmbit.

Și a răspuns:

„Dragul meu prieten, uită-te mai bine. Dacă nu m-ai văzut, asta nu înseamnă că nu sunt acolo.”

În clipa aceea am înțeles ceva.

Nebunia lucidă nu înseamnă să vezi ceea ce nu există.

Înseamnă să vezi ceea ce există în timp ce toți ceilalți se uită în altă parte.

Excesul și viziunea nu sunt două încăperi.

Sunt aceeași încăpere, iar ușa pe care o folosești hotărăște ce nume îi dai.

Cei care îi spun nebunie stau afară.

Ei nu descriu încăperea.

Ei apără formatul.

Iar formatul nu a iertat niciodată pe nimeni că a trăit în afara lui.

Ferdinando

© Ferdinando Frega. All Rights Reserved. Officially registered and protected under United States Copyright Law.